

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Sildig Opvaagnen (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 75. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388857216/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

Dersom Lighed i Characteren skulde være Betingelse for ægteskabelig Lyksalighed, borde vi sex Mennesker have været anderledes pærede; der maatte have skeet en total Omskiftning. Mit jevne Humør, min naturlige Sæthed, som ved min Stands Værdighed fik end fastere Holdning, maatte da have forbundet mig med Frue L*. Hendes muntre, åbne, raske og kjække Ægtefælle havde i Frue H* faaet den meest lignende Mage. Og min fromme, bløde, ydmyge Hustrue skulde have været kaaret til Capitainens Ledsagetinde paa Livets Vej.

Capitain H* besad virkelig intet andet Krigersk, end Uniformen; civilklædt saae han ud som en beskeden, undseelig Depositurus. Ikke at han jo var en flink Officier; denne Berømmelse havde han ved hele Regimentet, af Høje og Lave. Ved Mynstringen var hans Compagnie altid det dygtigste, skjøndt Karlene vare bedre bekjendte med hans Pung, end med hans Stok, der blot for et Syns Skyld dinglede ved hans Haandled. Hans Mod, Retskaffenhed og ædle Tænkemaade var erkjendt og paaskjønnet af Alle. Ved Stridigheder valgtes han gjerne til Voldgiftsmand, og i denne Egenskab forhindrede han mangen Duel. Kort sagt: han var en yderst indtagende Mand, og langt farligere for Kvindehjerter, end han selv syntes at vide.

Hvor længtes vi Alle efter Onsdagen! Vi samledes til Thevandstid, opofrede derpaa et Par Timer til Musiken, i hvilken vi Alle – paa Frue L* nær – tog levende og ikke uheldig Andeel. Efter Aftensmaaltidet fik vi tre Herrer og en alvorlig Lombrø, og Damerne holdt et Privatissimum, der oplivodes af Frue H*'s Indfald og hjertelige Latter. Denne Sidste har meer end eengang foraarsaget en Bete, eller forpurret en reen Codille, og jaget os fra Spillebordet hen til vore lystige Koner.

Et Aarstid eller vel mere randt saaledes hen, uden at Noget forstyrrede den gode Forstaaelse og jevne Mønterhed. Men paa eengang foregik en kjendelig Forandring med Capitainen: han var ofte adspredt, begik svære Bommerter baade i Concerten og i Lombrøen; stundom var han mørk og ordknap – stundom overgIVEN og ualmindelig snaksom, skjøndt hans Passiar tillige var temmelig usammenhængende. Min Kone gjorde mig opmærksom paa denne sælsomme Forvandling, og gav mig Vink om: at hun frygtede, det ikke var rigtig mellem ham og Frue L*. Jeg tyssede paa hende, og stræbte at berolige hende i denne Henseende; men – jeg vidste mere end hun; jeg var